

EU og USA uenige om frihandel og klima

26. maj, 2017 – Efter sit møde med præsident Donald Trump i går aftes, sagde formand for Det europæiske Råd, Donald Tusk, under en kort pressebriefing, at »det er ikke hundrede procent sikkert, at vi – dvs., præsidenten og jeg – i dag kan sige, at vi har en fælles holdning, en fælles mening, om Rusland«. Ifølge alle iagttagere var dette en måde at sige, at der hersker dyb uoverensstemmelse mellem EU og Trump om det russiske spørgsmål. Bemærkninger fra Trumps økonomiske chefrådgiver, Gary Cohn, på flyet til Bruxelles, om, at USA undersøger spørgsmålet om sanktioner, alt imens, sagde han, der endnu ikke er nogen afgørende beslutning, læses som endnu en antydning af, at Trump har andre synspunkter om Putin end europæerne. Klimaforandringer og handel er endnu to punkter, hvor der ikke eksisterer nogen fælles holdning mellem EU og USA.

Med dette, og med Trumps uventede kritik af mange NATO-lande, der skylder USA en masse penge for forsvar, eftersom amerikanerne forsvarede Europa uden, at europæerne nogensinde yder en passende betaling, vidste de EU-ledere, der tog til G7-topmøde i Taormina, Italien, i dag, at de måtte forvente det vanskeligste topmøde nogensinde. Det faktum, at Trump mødtes separat med Japans Abe, umiddelbart før G7-topmødet begyndte her til middag, er ikke engang blevet rapporteret af de europæiske mainstream-medier, til trods for, at det indikerer, at Trump også har en dagsorden for Japan, som Europa synes ikke at bemærke.

Foto: Donald-krigen? Det er næppe ærbødighed, de to Donald'er viser hinanden, men de synes at være meget optaget af borddækningen ...

Trump nægter at gå med på G7-topmødets dagsorden for miljøforkæmpelse og frihandel

26. maj, 2017 – De italienske værter for dette års G7-topmøde i Taormina, Italien, har annonceret, at de forventer, slutkommunikatet, der udgives i morgen ved afslutningen af det to dage lange topmøde, vil være mindre end 10 sider langt – i sammenligning med 32 sider efter sidste topmøde. Det skyldes, at »USA ikke ville røre sig af flækken«, sagde diplomater til Reuters, så der bliver ikke meget at sige.

Præsident Trump nægter at gå med på de øvrige G7-landes krav om, at han:

1. Fortsætter Obamas forpligtende politiske engagement over for COP21 Paris-aftalen om klimaforandring; og
2. Fortsætter Obamas britiske politik for frihandelsliberalisme.

»Trump forventes at være fuldt ud lige så klædt på til at gå op imod sine G7-modparter«, som han gjorde det med NATO og EU tidligere på ugen, rapporterede BBC. »Trumps konfronterende holdning over for mangeårige partnere i Europa kastede en skygge over mødet«, sluttede Reuters misfornøjet. »Dette bliver utvivlsomt det mest udfordrende G7-topmøde i mange år«, udtalte EU-rådets formand Donald Tusk.

Den britiske premierminister Theresa May rejste spørgsmålet om terrorisme under fredagens diskussioner, og man forventer et særskilt kommuniké om terrorisme. May meddelte, at hun kun bliver en enkelt dag i Taormina og springer over lørdagens diskussion for at vende hjem til UK.

(G7-landene er: Canada, Frankrig, Tyskland, Italien, Japan, Det forenede Kongerige og USA. Den europæiske Union er også repræsenteret i G7. Topmødet i Taormina, Sicilien, er det 43. G7-topmøde.)

Foto: Tre af G7-deltagerne: USA's Donald Trump, Italiens Paolo Gentiloni, Frankrigs Emmanuel Macron.

Den amerikanske Kongres har meddelt, at NAFTA vil blive genforhandlet – 'Tiden er inde' til win-win politik!

17. maj, 2017 – USA's Handelsrepræsentant adviserede i dag Kongressen om administrationens plan om at genforhandle NAFTA.

Mexico er blevet informeret om denne begivenhed, ved hvert skridt på vejen, sagde (Mexicos) udenrigsminister Luis Videgaray under den fælles pressekonference med USA's udenrigsminister Rex Tillerson e.al.

»Mexicos regering hilser denne udvikling velkommen; vi er parate, vi er rede. Vi vil samarbejde med regeringerne for USA og Canada for at gøre vores handelsaftale bedre – bedre for Mexicos befolkning, USA's befolkning og Canadas befolkning.«

Idet han vedtog den kinesiske formulering, tilføjede Videgaray, at verden har forandret sig, siden NAFTA blev

forhandlet. »Vi kan gøre dette til en forhandling, der bestemt er god for de tre involverede parter, inden for en win-win ramme.«

NAFTA, North American Free Trade Agreement, trådte i kraft i 1994.

Med Belgiens nej til CETA mister Obama sin »Trojanske Hest« for TAFTA/TTIP

Bruxelles, 24. okt., 2016 – (Agora Erasmus[1]) – »Det vil ikke være muligt« for Belgien at godkende det i dag, sagde præsidenten for Valloniens parlament, André Antoine her til morgen på belgisk radio BEL RTL, med en respons til det seneste »ultimatum« fra EU-rådets præsident Donald Tusk, der indkaldte Vallonien til at ratificere CETA[2]-aftalen i dag. CETA, den 'Omfattende Økonomiske Handelsaftale' mellem EU og Canada, er den økonomiske laissez-faire-afregulerings offensiv, der angiveligt skulle kickstarte væksten i det transatlantiske område.

Antoine fortsatte, »Der er et enormt misk-mask af tekster. Dette er ikke seriøs, international lovgivning ... For det andet, så er ultimatummer og trusler ikke en del af et demokrati. Vi vil have en aftale, vi vil have en traktat; men vi ønsker at forhandle den med et minimum af høflighed og respekt«, sagde Antoine. En deadline ved årets afslutning ville være mere rimeligt.

Leder af Valloniens Socialistiske Parti, Elio Di Rupo, en af de mest udtalte modstandere af aftalen, tvivlede på, at man

kunne nå frem til en aftale i denne uge. »Det tog dem flere år at forhandle CETA, og man nægter os et par uger«, sagde Di Rupo, en tidligere belgisk premierminister, søndag via Twitter. »Vil vi nå frem til en løsning? Det afhænger helt af indholdet. Hvis det ikke ændres tilstrækkeligt, vil vi fastholde vores modstand.«

EU og *Wall Street Journal* fik allerede anfald, hvor de bed i gulvtæppet, sidste fredag efter de opdagede, at den belgiske region Vallonien stemte 44-22 imod at ratificere CETA-traktaten og erklærede, at teksten var uacceptabel. I en smuk tale forklarede den modige ministerpræsident fra Vallonien, Paul Magnette, hvordan deres krav og forslag simpelt hen var blevet ignoreret. Trusler mod den demokratiske proces bør standse, sagde han. Der udbrød panik i Bruxelles.

CETA anses korrekt for at være den »Trojanske Hest« i Obamas TAFTA/TTIP[3] frihandelsaftale mellem USA og EU. Rent bortset fra de sædvanlige fantasier om formodede fordele ved frihandel og afregulering, så ville en ratificering af CETA have betydet at acceptere det perverse system med Investor State Dispute Settlements (ISDS[4]), som også udgør kernen i Obamas TAFTA/TTIP. Med denne »revolution« i afgørelser af tvistigheder, kan »investorer« (dvs., private selskaber, og ikke individer) lægge sag an mod suveræne nationalstater og kræve erstatning, når sådanne stater træffer forholdsregler, der går imod deres faktiske eller potentielle profitskabelse. Med en sådan ISDS-mekanisme, kunne »investorer«, i tilfælde af, at den tyske stat nationaliserede Deutsche Bank med det formål at reorganisere banken, Glass/Steagall-stil, lægge sag an mod den tyske stat for at gøre indgreb i deres retmæssige profitter. Nogle sådanne tilfælde af »privat voldgiftsret«, som allerede er blevet brugt i nogle tilfælde, men som ikke er reglen endnu, har allerede skabt nyheder: ud over de amerikansk-baserede gribbefonde, der lagde sag an mod Argentina for at afpresse dem for en falsk gæld, var der også tilfældet med det amerikanske tobakskompagni Philip Morris,

der lagde sag an mod Australien for at ændre indpakningen af cigaretterne. Kort sagt, så ville CETA og TAFTA, i stedet for at give beskyttelse til borgere og nationer, tilbyde rævne frit slag i hønsehuset.

Hvis Valloniens modstand bekræftes her til eftermiddag, vil Tusk aflyse festlighederne omkring underskrivelsen, som var planlagt at skulle finde sted i Bruxelles den 27. oktober. Hvis en godkendelse af CETA mislykkes, blot få måneder efter, at Storbritannien stemte for at forlade EU, ville det være et slag mod EU's bestræbelser for at demonstrere, at den forsat går frem som en levedygtig enhed.

Foto: Elementer af CETA er »den absolutte grænse for respekten for demokratiet«, sagde Valloniens leder Magnette.

[1] Agora Erasmus er navnet på den belgiske LaRouche-bevægelse

[2] Comprehensive Economic and Trade Agreement

[3] Trans-Atlantic Free Trade Agreement/ The Transatlantic Trade and Investment Partnership

[4] Investor-state dispute settlement er en mekanisme til løsning af uoverensstemmelser inden for international lov, som giver investorer (virksomheder) ret til at lægge sag an imod regeringer. ISDS har mødt kritik for, at det giver store virksomheder/selskaber for stor magt.

Kina sammenligner Trans-

Pacific Partnership, TPP, med det britiske system for »Imperial Præferance«

12. oktober 2015 – En ekspert i det Kinesiske Handelsministerium har på en skarp måde sammenlignet Obamas handelsaftale, Trans-Pacific Partnership (TPP) – som endnu ikke er vedtaget af Kongressen – med Det britiske Imperiums mislykkede system med »imperial præferance« fra 1930'erne og 1940'erne.

I en artikel i *China Daily* fra 11. okt. siger Mei Xin Yu: »Da den amerikanske præsident Barack Obama meget vel kunne blive en af de amerikanske præsidenter, der efterlader sig en ringe, politisk arv, kan det ikke undre, at han har hastværk med at opnå politiske præstationer ... En ting, der bør bemærkes, er, om TPP er en ny form for 'imperial præferance', der blev etableret af Det forenede Kongerige, selv om det sluttelig mislykkedes.«

Imperial præferance var et system med gensidigt vedtagne tariffier eller frihandelsaftaler mellem Det britiske Imperiums besiddelser og kolonier omkring år 1900; det krævede, at de udelukkende handlede indbyrdes og med en handelsbalance, der altid var i Det forenede Kongeriges favør. Målsætningen for imperial præferance var at opretholde Imperiet som en verdensmagt, over det Amerikanske System, De forenede Stater, og det protektionistiske Tyskland. Det blev genoplivet og strammet op i 1920'erne og 1930'erne.

Det var, da præsident Franklin Roosevelt sagde til Winston Churchill ved Argentia, Newfoundland, i august 1941, at imperial præferance måtte væk efter krigen, at en Churchill, rød i ansigtet, svarede: »Hr. præsident, ... jeg tror, De forsøger at afskaffe Det britiske Imperium. Hver eneste idé,

som de udtaler om strukturen af verden efter krigen, demonstrerer dette.« Den britiske økonom John Maynard Keynes' indlæg på Bretton Woods-konferencen forudsatte inkorporeringen af systemet med imperial præference i Bretton Woods-systemet, men han havde ikke held med det.

Forslaget blev dernæst genoplivet som Commonwealth-præference.

Mei Xin Yu skriver: »Hvad enten vi taler om forhandlinger om TPP eller om at komme frem til en aftale med Det transatlantiske handels- og investeringspartnerskab (TTIP) med Europa, så har alle USA's træk til hensigt at bevare dets overherredømme inden for regelsætning af international handel, alt imens de ekskluderer Kina.

TPP vil imidlertid, hvis det ikke krænker WTO's aktuelle regler [som den russiske præsident Putin for nylig har indikeret, -red.], kun få liden eller ingen virkning på Kina, og Kina vil bestemt bevare en åben holdning til det. Hvis det er udtænkt med det formål at skubbe Kina ud, vil det ikke gå det bedre, end det gik »imperial præference«, slutter han.

Foto: Handelsministre fra USA og 11 andre lande i Stillehavsområdet deltager i en pressekonference efter at have forhandlet Trans-Pacific Partnership-aftalen igennem i Atlanta, USA, den 5. oktober 2015. [Foto Xinhua]

Indonesien siger »Nej til det fri marked – for at beskytte

sit folk«

11. feb. 2014 – Indonesiens parlament har vedtaget en lov om nationens første handelslov, som gør det muligt for regeringen at begrænse eksport og import, beskytte lokale industrier og sikre opfyldelsen af lokal efterspørgsel, iflg. Bloomberg. Loven blev vedtaget i en plenarforsamling i dag, iflg. Pramono Anung, parlamentets formandssuppleant.

»Denne lov understreger Indonesiens holdning om ikke at adoptere et frit marked«, sagde vicehandelsminister Bayu Krisnamurthi efter loven var vedtaget. »Regeringen har fået retten til at gribe ind for at beskytte sit folk.«

Tidligere på året trådte en række love i kraft, som kræver, at mineselskaber begynder at forarbejde deres malm i Indonesien for således at udvide produktionsgrundlaget og skabe lokale industrijobs, på trods af vrede hyl og trods fra de internationale minekarteller og de bankierer, der har kontrollen.

Kun Kina, Indien og USA har en befolkning, der er større end Indonesiens, og der er intet andet land, der har en større muslimsk befolkning.

Lær af Historien:

**Helga Zepp-LaRouche:
Principperne for fysisk**

økonomi

Principperne for fysisk økonomi

Af Helga Zepp-LaRouche

Del I: Det amerikanske system kontra frihandel: DE AMERIKANSKE RØDDER TIL TYSKLANDS INDUSTRIELLE REVOLUTION *Af Helga Zepp-LaRouche*

Del II: Alternativet til fascisme: BETYDNINGEN AF LAUTENBACHS PLAN I DAG *Af Helga Zepp-LaRouche*

Forord: PRINCIPPERNE FOR FYSISK ØKONOMI *Af Helga Zepp-LaRouche*

(Denne artikel er en oversættelse af forordet til den tyske bog med titlen: "Das Geheimnis der Wirtschaft, Lösung der globalen Systemkrise: Trennbankensystem und produktive Kreditschöpfung" (E.I.R.); ("Hemmeligheden ved økonomi; Løsningen på den globale systemkrise: Et opdelt banksystem og produktiv kreditskabelse"), der bl.a. indeholder en samling artikler skrevet i perioden 2002–2010 af forskellige forfattere, heriblandt den amerikanske økonom, Lyndon H. LaRouche, Jr., og Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, som desuden er formand for Bürgerrechtsbewegung Solidarität i Tyskland. Enkelte af disse artikler vil udkomme på dansk. Desuden foreligger nogle af artiklerne på engelsk (Lyndon LaRouche). Den tyske bog kan imidlertid købes ved henvendelse til: Schiller Institut, Skt. Knudsvej 11, kld.tv., 1903 Frederiksberg,

tlf.: 35 43 00 33, eller ved henvendelse til Email-adressen: eirna@eirna.com, verlag@solidaritaet.com.

Oktober 2010

Vi befinder os i dag i den alvorligste krise i moderne historisk tid, og det ikke blot med hensyn til den tilstand, som verdens finansielle system og realøkonomien i mange dele af verden befinder sig i, men frem for alt også, fordi vi i den "udviklede" sektor oplever en moralsk og kulturel krise, vi endnu aldrig har set magen til, en krise, der blandt andet kommer til udtryk gennem talløse skandaler og politikeres og lederes indblanding i kriminelle aktiviteter. Samtidig findes der løsninger til overvindelse af denne krise, som, hvis de bliver omsat i tide, vil indlede en ny æra i menneskehedens historie.

I spændingsfeltet mellem faren for, at civilisationen styrter ned i en ny, mørk tidsalder og håbet om en snarlig, kulturel renæssance, kommer det til at spille en vigtig rolle, at et tilstrækkeligt antal mennesker drager den rette lære af historien. (fremh. red.) Formålet med denne tekstsamling er derfor at minde om nogle historiske perioders vigtige, grundlæggende idéer, som er af betydning for den nuværende diskussion. Vi præsenterer således nogle skrifter og videnskabsteoretiske planer i den tradition, der går tilbage til Leibniz' fysiske økonomi, og som helt uberettiget er blevet glemt, eftersom de engang havde banebrydende virkninger og indeholder kernen til de løsninger, der i dag er afgørende nødvendige.

Hertil kommer, at situationen fortsat på dramatisk vis tilspidnes. I 39(!) måneder har der fundet en eskalering af den globale systemkrise sted, og hvis der er noget, der er kommet frem i denne periode, så er det den ubestridelige kendsgerning, at finansinteresserne, altså banker, hedgefonds, holdingselskaber og karteller, tydeligvis har langt mere magt end regeringerne. For i hele dette tidsrum har G-20-regeringerne ikke været i stand til at dæmme op for højrisikospekulationen ved at regulere banksystemet, eller blot tage fat på en seriøs analyse af krisens årsager.

Slutresultatet af denne omstændighed er selvindlysende.

I stedet for at fjerne den umådeholdne spekulation ved at genindføre en regulering af bankerne og "afvende tab for det tyske folk", blev den private gæld tilhørende spekulanter, der havde lidt tab ved spekulation, forvandlet til statsgæld, som skatteborgeren hæfter for, og som følgelig resulterer i dennes tab inden for alle områder af det almene vel.

Det skandaløse resultat af denne politik er, at der efter mere end tre års finanskriser er flere milliardærer og millionærer end før, og at disse er blevet endnu rigere, mens antallet af fattige er steget kraftigt – og det lige så godt i Tyskland, som i resten af verden.

Ved finansårets udgang har finanskrisens dynamik nået et bristepunkt. Den uholdbare situation i de amerikanske delstater, byer og kommuner, der alle står på fallittens rand, tillige med den kendsgerning, at "Helikopter-Ben" Bernanke lever helt op til sit øgenavn og har sat den elektroniske seddelpresse i sving, gør det tydeligt, at finansoligarkiet har til hensigt at fortsætte værdiernes omfordeling fra de fattige til de rige. For den hyperinflation, som folk oplevede under Weimartyskland i 1923, og som, ved en fortsættelse af denne politik, truer hele verden, udgør den mest brutale ekspropriation af befolkningen, der overhovedet findes, alt imens "Mega-Spillerne" erfaringsmæssigt ved, hvordan de skal redde deres små får over på det tørre (altså mele deres egen kage), f.eks. ved en afparering gennem tilegnelse af materielle værdier. Daily Telegraph sammenlignede prompte Bernanke, efter at han for nylig meddelte, at han, som et led i sin politik med "kvantitative lempelser", ville pumpe yderligere to eller flere billioner dollar ud i systemet, med Weimar-republikkens præsident for Reichsbank, Havenstein, og med en narkoman, der ikke kan sige nej til det næste skud.

Alt vil afhænge af, om det i USA i rette tid vil lykkes at genoplive Franklin D. Roosevelts tradition og indføre den Glass/Steagall-standard, altså et opdelt banksystem, som han indførte som en reaktion på krakket i 1929, og dernæst stille

statskreditter til rådighed for storstilede infrastrukturprogrammer i dag, på samme måde som i New Deal- og Tennessee Valley Authority-traditionen (TVA). Den amerikanske økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, har, som et middel til overvindelse af den aktuelle krise, foreslået aktiveringen af North American Water and Power Alliance, NAWAPA-programmet, et gigantisk program til omdirigering af vand fra Alaska og Canada ned langs Rocky Mountains til Mexico, hvorved der ville blive skabt mere end 3 millioner arbejdspladser.

Skuffelsen over præsident Obama, der ikke har holdt nogle af sine valgløfter, og som, i stedet for at forfølge en politik i traditionen efter Lincoln og Roosevelt, viderefører George W. Bush's politik med redningspakker til Wall Street eller med krigspolitikken i Afghanistan, vokser i samme grad, som arbejdsløshed, tvangsauktioner og den offentlige sektors sammenbrud tager til.

Heldigvis er der en række økonomer, den såkaldte Stanford Group, der meget seriøst beskæftiger sig med Lyndon LaRouches analyser og løsningsforslag, efter at de har erkendt, at Lyndon LaRouche var den eneste økonom, der for længst havde lavet en korrekt prognose for den kommende systemkrise, og den 25. juli 2007, én uge, før den faktisk begyndte, forudsagde, at krisen ville bryde ud. De beskæftiger sig med den fysiske økonomis videnskabelige grundlag, som LaRouche, i traditionen efter Leibniz, Gauss, Riemann, Vernadskij og Einstein, har videreudviklet. De står i total modsætning til de tåbelige forestillinger hos økonomer, der ved hjælp af statistiske metoder forsøger at underbygge monetaristernes, neoliberalisternes, keysenianernes eller adfærdsøkonomernes antagelser. Principperne for fysisk økonomi, der lå til grund for alle de kvalitative, økonomiske fremskridts historiske faser, er af de nuværende økonomer så lidet kendte, at LaRouche har givet den i nærværende bog trykte artikel den polemiske titel "Den hemmelige økonomi".

G-20-staternes manglende evne og vilje til at finde en løsning på krisen har på uigendrivelig måde bekræftet LaRouches påstand om, at kun en kombination af denne planets fire mægtigste stater, nemlig et Amerika, der har fundet tilbage til traditionen efter Roosevelt, sammen med Rusland, Kina og Indien, vil være stærk nok til at gennemføre en virkelig politisk forandring. For øjeblikket finder der en serie dialoger sted mellem repræsentanter fra disse fire nationer om de principper, der må danne grundlag for en overvindelse af krisen, og som et eksempel herpå er et udskrift af en sådan samtale medtaget i denne bog.

Det, som disse diskussioner om genopbygningen af verdensøkonomien tydeliggør, er absurditeten i det hyppigt påståede "manglende alternativ" til den nuværende politik med endeløse redningspakker til bankerne, kombineret med den mest brutale nedskæringspolitik over for befolkningen. Hvis USA, Mexico og Canada realiserer NAWAPA-projektet, vil den med dette projekt forbundne jernbane og højhastighedsbane direkte fortsætte med konstruktionen af en tunnel under Beringstrædet og dernæst med konstruktionen af den transsibiriske jernbane. De asiatiske nationer, som i modsætning til de transatlantiske stater satser på højteknologi, kernekraft og bemanded rumfart, har for længst erkendt, at disse projekter, som en del af udbygningen af Den eurasiske Landbro, har en afgørende betydning for råstof- og energisikkerheden i mange generationer ud i fremtiden.

Udnyttelsen af Sibirien og de arktiske områder, hvor der findes enorme mængder af alle grundstofferne i Mendelejevs periodiske system, er således, selv når det finder sted under den absolutte overholdelse af Ruslands suverænitet, alligevel i hele menneskehedens interesse. Eftersom Rusland har store erfaringer vedrørende udvikling af områder med permafrost, kræver udnyttelsen af de arktiske områder ganske vist komplekse, tekniske løsninger, men disse kan imidlertid betragtes, ikke som forhindringer, men som positive

udfordringer. Overdækkede byer kunne i denne forbindelse tilbyde værdige livsbetingelser til de mennesker, som arbejder der, og man kunne samtidig udvikle teknologier, som også er nødvendige for koloniseringen af rummet.

Ved konstruktionen af Den eurasiske Landbro, der på ingen måde fortsat skal være begrænset til Eurasien, men skal videreføres, på den ene side via udviklingskorridorer gennem Alaska, Canada og USA til Mellem- og Sydamerika, og på den anden side til Afrika over Ægypten og Gibraltar, såvel som via en tunnel fra Sicilien, taler vi altså om en egentlig Verdenslandbro, der vil gøre det muligt at nå enhver del af Jorden, undtagen Australien, over land. På denne måde vil planetens indlandsområder få de samme fordelagtige betingelser for bosættelse, som indtil nu ellers har været forbeholdt havenes og flodernes kystområder.

Ud fra den fysiske økonomis standpunkt skal infrastruktur altså ikke blot forstås som en forbindelse fra punkt A til punkt B i form af trafikårer, hvorved, set fra en monetaristisk synsvinkel, det forkerte spørgsmål om omkostningerne konsekvent rykker i forgrunden, men infrastruktur handler derimod om en langsigtet forvandling af livsbetingelserne for menneskene på denne planet. Dermed er menneskets skabende fornuft og evne til stadig bedre og mere indgående at forstå universets fysiske love den afgørende drivkraft, der højner graden af menneskets virkning i naturen.

Hvis man studerer menneskets udviklingshistorie i de forgangne titusinder af år, hvor vi har brugbare beviser, så bliver det klart, at Vernadskijs såkaldte noosfære har opnået en stadig større dominans over biosfæren. Dette er udtryk for den grundlæggende tanke om menneskets rolle, som findes i Bibelens skabelsesberetning.

Sådanne kvalitative forbedringer af infrastrukturen – altså fra udviklingen af maritime kulturer til indenlandsk flod- og kanalskibsfart, dernæst til jernbanenet, dernæst til et

integreret økonomisk system baseret på vandveje i alle dets aspekter, højhastighedssystemer og jernbanenet med høj energigennemstrømningstæthed i produktionsprocessen – repræsenterer til enhver tid en ny kvalitativ platform, som dernæst med sikkerhed skaber grobund for den kreative opdagelse af nye videnskabelige og teknologiske principper.

Udviklingen af infrastruktur i denne forståelse er altså den fysiske økonomis kendetegn; den er forudsætningen for, at den kreative udvikling kan trives i en stadig større del af samfundet. Opbygningen af infrastruktur har desuden beviseligt altid haft en civiliserende effekt på menneskene, som har fået del i de behageligheder, som de herved igangsatte forandringer har medført.

Hvis begrebet infrastruktur hidtil har betydet menneskets erobring af stadig større dele af planeten, så indebærer udviklingens næste trin udvikling af rumfartsinfrastrukturen og koloniseringen af Månen og Mars. Infrastruktur vil da ikke længere betyde f.eks. at gøre floder sejlbare eller at løse de tekniske problemer ved udlægning af spor til magnetsvævebaner, men at lære at omgås den kosmiske stråling eller vægtløsheden i rummet uden, at det gør skade på menneskene. Bemandet rumfart vil udgøre en sådan ny platform i menneskehedens udviklingshistorie, der igen vil omdefinere alle andre forhold i de økonomiske processer.

Hvorfor er dette menneskelige udviklingsperspektiv, der endnu i Apollo-programmets dage var en selvfølge for en stor del af befolkningen og, i det mindste for astronauter og mennesker, der har med rumfart at gøre, stadig er det i dag, så fuldstændig forsvundet ud af bevidstheden? Enhver besøgende på Vernadskij-musæet i Moskva, hvor udviklingen fra den abiotiske til den biotiske periode og til noosfæren fremstilles på en meget pædagogisk måde, vil kunne se en succesfuld iværksættelse af dette. En sådan astronaut eller museumsbesøgende vil indse, at teorierne fra Club of Rome er absurde.

En af grundene til, at videnskabelig eller historisk erkendelse inden for mange områder er blevet erstattet med ideologi er, at, med det for over fyrre år siden introducerede paradigmeskift, væk fra produktion til spekulation, er også den i gymnasierne og universiteterne formidlede viden blevet tilpasset til de nye krav. Således vil en nationaløkonomistuderende i reglen ikke lære en eneste forfatter fra skolen for fysisk økonomi at kende, altså hverken Leibniz, List, Carey eller Witte, endsige høre noget om Kepler, Gauss, Riemann eller Vernadskij, men vil i stedet høre en del om "kreative finansinstrumenter".

Ligeledes dukker navnet Henry C. Carey ikke op i de allerfleste biografier om Bismarck til trods for, at det var takket være indflydelsen fra denne Abraham Lincolns og Wilhelm von Kardoffs, grundlæggeren af Tyske Industriledernes Centralforbunds, økonomiske rådgiver, at Bismarck forvandlede sig fra at være en tilhænger af frihandel til at være en overbevist forfægter af protektionisme. Kardoffs skrift, *Imod strømmen*[1], der er gengivet i denne bog, giver et indblik i den tids kontrovers mellem tilhængerne af frihandel og tilhængerne af protektionisme og belyser de årsager, som fik Bismarck til at gennemføre sine industrireformer.

Det er dog forbløffende, at de videnskabelige, økonomiske principper, på baggrund af hvilke Tyskland forvandlede sig fra at være en feudalstat til at være en moderne industrination, blev så effektivt fjernet fra den officielle historieskrivning. Bismarck, som i sine Rigsdagstaler gentagne gange gjorde grin med den let gennemskuelige hensigt bag frihandelsteoriene og oven i købet sammenlignede dem med en skadelig kartoffelbilleplage, realiserede helt bevidst det amerikanske, økonomiske system i Tyskland – helt, modsat den engelske, i traditionen efter Friedrich List, der i sine skrifter har givet denne modsætning denne betegnelse.

Gennem en kombination af det amerikanske industrisystem og sine sociale love, som dengang var enestående i verden, gjorde

Bismarck Tyskland til en af de mest fremskridtsvenlige stater, som under hans regeringstid på eksemplarisk vis var forpligtet over for det almene vel. Heri, og i den kendsgerning, at Bismarck, med sit komplekse fletværk af diplomatiske aftaler, sikrede Tysklands sikkerhed og dermed rejste en massiv forhindring for Englands imperiale politik, lå grunden til Prinsen af Wales', den senere Kong Edward VII's, intrigemageri, der sluttelig førte til Bismarcks afskedigelse.

Ligeledes med urette er de økonomer blevet glemt, der i begyndelsen af trediveerne i det 20. århundrede fremlagde forslag til planer til overvindelse af depressionen på basis af principperne for fysisk økonomi, som ikke blot svarede til de planer, som Franklin D. Roosevelt realiserede i USA med New Deal, men som også ville have fjernet udbredelsen af de betingelser, der to år senere muliggjorde Hitlers magtovertagelse. Dr. Wilhelm Lautenbach, økonom i økonomiministeriet, præsenterede i september 1931 den efter ham opkaldte plan ved en hemmelig konference i Friedrich List-selskabet for 30 industriledere og bankierer, hvor også præsidenten for Reichsbank, Dr. Hans Luther, deltog.

Det var Dr. Lautenbachs grundtanke, at de normale markedsmekanismer ikke længere fungerede under den dobbelte betingelse af depression og valutakrise, og at staten er den eneste instans, der kan tage initiativet til at stimulere økonomien. Det var ganske vist en betingelse, at disse, gennem statslige kreditter finansierede projekter, måtte imødekomme den fysiske økonomis principper. Hvis disse investeringer skete inden for områder, som man også ville investere i, når det gik økonomien godt og derved ville opnå fuld produktiv beskæftigelse, ville de efterfølgende skatteindtægter, gennem den indirekte stimulering, være større, end de oprindeligt udstedte kreditter.

Fra fagforeningsside var der den lignende WTB-plan, kaldt således efter økonomerne Woytinsky, Tarnow og Baade, som foreslog en international investeringsplan til overvindelse af

arbejdsløsheden. Såvel Lautenbach-planen som WTB-planen – og ligeledes Roosevelts New Deal – gik ud fra den fysiske økonomis grundidé, at den eneste kilde til samfundets rigdom ligger i befolkningens kreative potentiale, og at det derfor må være statens opgave altid at befordre beskæftigelsespektret i retning af en opkvalificering af befolkningen og sørge for den bedst mulige udvikling af alle menneskers kreative evner.

I dette historiske øjeblik, hvor EU er i færd med at gentage den fejlagtige nedskæringspolitik i traditionen efter Brüning, er det af afgørende betydning så eftertrykkeligt som muligt at udbrede den erkendelse, at Hitler med dette program kunne have været stoppet. Hvis arbejdsløsheden var blevet overvundet gennem en kombination af Lautenbach- og WTB-planen, og Tyskland i princippet var gået den samme vej, som Amerika gjorde med New Deal, var Hitler ikke kommet til magten, og Anden Verdenskrig ville ikke have fundet sted.

Vi er atter kommet til et sådant tidspunkt i historien, hvor det pludselig vil komme til dramatiske forandringer og uventede kursændringer. Selv om historien ikke gentager sig på nøjagtig samme måde, så er det dog for spørgsmålet om krig afgørende at kende vigtige principper i universalhistorien, hvis der skulle eksistere en chance for et positivt udfald af denne historiske periode. Menneskehedens udvikling er også kommet til et punkt, hvor vi alle er i samme båd. Biløsninger af forskellig art findes derfor ikke, men kun med et perspektiv som opførelsen af Verdenslandbroen og de med denne forbundne projekter vil vi være i stand til at forhindre, at vi styrter ned i en ny, mørk tidsalder.

*Helga Zepp-
LaRouche,
Wiesbaden,
oktober 2010*

Indholdsfortegnelse:

Das Geheimnis der Wirtschaft

Lösung der globalen Systemkrise

Trennbankensystem und produktive Kreditschöpfung

INHALT

Vorwort

Prinzipien der physischen Ökonomie (nærværende artikel)

Von Helga Zepp-LaRouche

I. LaRouches Ökonomie:

Wirtschaft als Naturwissenschaft

Meine Rolle nach Obamas Absetzung

Von Lyndon H. LaRouche, Jr.

Einer ausserordentlicher internationaler Dialog

Mit Lyndon H. LaRouche, Jr.

Was Ihr Buchhalter nie verstanden hat:

Das Geheimnis der Wirtschaft

Von Lyndon H. LaRouche, Jr.

II. Lehren aus der Geschichte 1:

Amerikanisches System contra Freihandel

Die amerikanischen Wurzeln der industriellen Revolution
in Deutschland*

Von Helga Zepp-LaRouche

Gegen den Strom! Eine Kritik der Handelspolitik des
Deutschen Reichs

Von Wilhelm von Kardoff

III. Lehren aus der Geschichte 2:

Die alternative zum Faschismus

Die Bedeutung des Lautenbach-Plans heute *

Von Helga Zepp-LaRouche

Produktive Kreditschöpfung als Notmassnahme gegen die
Depression

Von Dr. Wilhelm Lautenbach

Thesen zum Kampf gegen die Wirtschaftskrise

Vorgelegen von Dr. Baade – Tarnow – Woytinsky

Wieder und wieder: Schafft Arbeit!

Vom Schlagwort zur praktischen Verwirklichung

Von Wladimir Woytinsky

Beispielhafte Führung in Zeiten der Krise:

Franklin D. Roosevelts "Amerikanisches System der politischen Ökonomie"

Von Sabine Zuse

IV. Was jetzt zu tun ist: Ende der Spekulation und globaler Aufbau durch Grossprojekte

Nicht Griechenland, der Euro ist gescheitert! – aber es gibt ein Leben nach dem Euro!

Von Helga Zepp-LaRouche

Warum wir zum Glass-Steagall-Standard zurückkehren müssen!

Von John Hoefle

Zurück zur D-mark für eine zielgerechte Wachstumspolitik!

Von Helga Zepp-LaRouche

Eine Übersichts-Tour des NAWAPA-Projektes

Vom Videoteam

NAWAPA vom Standpunkt der Entwicklung der Biosphäre

Von Sky Shields, Oyang Teng, Michelle Lerner, Cody Jones
und Ben Deniston

V. Bildteil

Die Weltinfrastruktur der Zukunft

**Er under oversættelse til dansk*

[1] org. titel: "Gegen den Strom"

Dengang som i dag: Britisk imperiepolitik betyder hungersnød

Den nuværende bølge af fødevaremangel og global hungersnød burde ikke overraske nogen, der kender til Det britiske Imperiums frihandelspolitiske historie. For at underbygge dette bringer vi her denne artikel fra Schiller Instituttets arkiver, skrevet i 1991. (Fra Schiller Instituttets Kampagneavis 8, sommer 2008)

Af Paul Glumaz

Før Hitler var der Storbritannien og den britiske udhungringspolitik i Indien

Mens mange ser med afsky på hungersnøden i Afrika, der er forårsaget af institutioner som Den internationale Valutafond (IMF) og GATT [forgængeren for Verdenshandelsorganisationen WTO -red.] samt kornkartellerne, er det få der er klar over, at briterne i det forrige århundrede var foregangsmænd for denne politik. Her følger en kort gennemgang af den britiske udhungringspolitik i Indien fra 1764 til 1914, hvor briterne bevidst anvendte hungersnød og fødevarekontrol som det væsentligste middel til at herske og regere.

For at forstå spørgsmålet om hungersnød i Indien, må man begynde med den kendsgerning, at Indiens klima er kendetegnet ved regntiden. Vejret følger et mønster, hvor et område i det meste af året har tørt vejr, hvorefter der kommer en periode med kraftig regn. I løbet af et årti udebliver regntiden mindst en gang i et område.

Traditionelt landbrug i Indien og andre lande tog altid højde for dette ved at lægge fødevarer til side lokalt i

landsbyerne, som sikrede, at der ville være tilstrækkeligt med mad under tørkeår. De centrale myndigheder, hvad enten det var en hinduprins eller en stormogul, ville ophæve skatteopkrævningen i denne økonomisk usikre periode. Før det britiske styre var det indforstået, at hungersnød måtte undgås, hvis de centrale myndigheder skulle have nogen som helst berettigelse som hersker over et område. Briterne ændrede alt dette.

Som B. M. Bhatia skriver i sin bog fra 1967, »Famines in India« (Hungersnød i Indien): »Fra omkring begyndelsen af det 11. århundrede til slutningen af det 18., var der fjorten større udbrud af hungersnød«. Det er cirka to per århundrede. Under Det østindiske Kompagnis styre i perioden fra 1765-1858 var der seksten større udbrud af hungersnød, otte gange flere end normalt. Derefter, under det britiske kolonistyre fra 1859-1914, var der i Indien omfattende hungersnød gennemsnitligt hvert andet år, eller 25 gange mere end normalt før briternes herredømme! Mens resten af verdens befolkning voksede på grund af teknologisk fremskridt, forblev Indiens befolkning, før 1914, på 220 millioner i mere end hundrede år.

Udbredt hungersnød, stort set hvert andet år, forårsaget med fuldt overlæg, var i over et halvt århundrede ryggraden i britisk kolonipolitik i Indien.

Historien om briterne i Indien er historien om den forsætlige fremkaldelse af hungersnød. Disse udbrud af hungersnød var resultatet af Det østindiske Kompagnis politik. Denne politik indbefattede udplyndring ved hjælp af »landbrugsbeskatning«, åger og rendyrket slaveri overfor den indfødte befolkning.

Som vi skal se, nåede denne udplyndring en grænse i midten af det 19. århundrede, der førte til den første kamp for indisk uafhængighed, hvilket begyndte med Sepoy-Mytteriet. Efter den opstand udviklede det britiske koloniministerium, der overtog alle operationer fra Det østindiske Kompagni, en ny politik. Den nye politik drejede sig om at skabe vedvarende hungersnød

i udvalgte områder, med det formål at tilvejebringe en masse sultende mennesker, der kunne bruges til slavearbejde, som briterne havde brug for til at opbygge infrastrukturen til det britiske styre.

Det østindiske Kompagni

Det britiske Østindiske Kompagni begyndte at overtage forvaltningen af Indien i 1764-65. Kompagniet blev udnævnt til diwan, eller guvernør, over området Bengalen af det skrantende stormogulrige. Briterne indtog Indien som forvaltere og skatteopkrævere for stormogulens hof.

Som skatteopkrævere havde de, antageligt griske, agenter for stormogulen inddrevet, hvad der svarede til £818.000 fra det bengalske område. I 1765-66, det første år under Det østindiske Kompagnis styre, var kompagniet i stand til at inddrive £1.470.000; i 1790-91 var dette beløb steget til £2.680.000. Ifølge Jean Beauchamps »British Imperialism in India«, skrev kompagniets chef i Indien, Warren Hastings, følgende til kompagniets hovedbestyrelse i London:

»På trods af tabet af mindst en tredjedel af indbyggerne i provinsen, og den deraf følgende nedgang i dyrkning, oversteg netto-opkrævningen i 1791 resultatet fra 1768... Det var naturligt at forvente, at skatteindtægterne også ville blive formindsket som følge af så stor en katastrofe. At det ikke skete, skyldtes, at disse med magt og vold blev opretholdt på samme niveau som tidligere«.

Den omtalte store katastrofe var måske den værste hungersnød i Indiens historie, som ramte provinserne Bengalen, Bihar og Orissa. Det anslås, at mindst ti millioner døde af sult. Omfanget af denne hungersnød var et direkte resultat af Det østindiske Kompagnis udplyndring.

Dyrkningsskat

For at øge skatteindtægterne havde Kompagniet iværksat et system, hvor det »udliciterede« retten til at beskatte jorden, den såkaldte »dyrkningsskat«. Skatteopkræveren havde ret til at inddrive så meget skat som muligt, eftersom han havde købt denne ret på en auktion. Den der blev beskattet, den registrerede jordejer kaldet zamindari, havde til gengæld lov til at opkræve så meget som muligt til sig selv og skatteopkræveren fra de fattige bønder, der dyrkede jorden. Zamandarien, der kun var forpligtet til at betale skat til Kompagniet, havde stort set total magt over al jorden og alle bønderne.

På grund af dette udplyndringssystem efterlod Kompagniet ingen reserver til de tider, hvor regntiden ville udeblive. Desuden blev intet eller kun lidt sat af til vedligeholdelse af bøndernes infrastruktur, så som overrislingsanlæg. Resultatet var skrækkeligt, eftersom mere og mere af Indiens landbrugsareal kom under Kompagniets styre.

Udtømningen af Indiens rigdomme ved hjælp af dyrkningsbeskatningssystemet, ødelæggelsen af den hjemlige tekstilindustri ved hjælp af »frihandels-dumping« af britiske tekstilvarer, samt den opiumsbaseerede plantageøkonomi, førte til sidst til heftig modstand fra befolkningen. Dette førte endelig til Sepoy-myteriet blandt zamindari'erne og andre, især blandt de der boede i områder, som ikke helt var under Kompagniets kontrol. Det knækkede næsten Det britiske Imperium.

Til slut blev Det østindiske Kompagnis styre i Indien afløst og erstattet af en generalguvernør og en koloniadministration. Kommissionen, som anbefalede denne ændring, drog den slutning, at problemet var mangelen på transport- og kommunikationsinfrastruktur, som var nødvendigt for at holde et så stort land besat. Kommissionsmedlemmerne drog også den konklusion, at der var brug for en herskende indisk klasse, der kunne fungere som mellemmænd for de britiske

kolonialister.

Slavearbejdspolitik

Storbritanniens koloniale tilsynsførere blev enige om behovet for opbygningen af en rudimentær infrastruktur, for at gøre deres styre og udplyndring af Indien mere effektiv. Men Imperiet havde et problem. Det foreslåede net af jernbaner og storstilede kunstvandingsanlæg var, i kolonialisternes øjne, for dyre. Derfor besluttede man at tvinge den allerede udplyndrede indiske befolkning til at betale for disse udviklingsprojekter.

Det gav et andet alvorligt problem. Indien havde på den tid ikke en fritstillet arbejderklasse, der kunne levere billig arbejdskraft til sådanne projekter. Indiens kaste-system omfattede alle. Som Bhatia dokumenterer i sin bog, gjorde den rituelle fordeling af varer på det lokale plan, baseret på lav- og kasteforbindelser, det uønskeligt for enkeltpersoner og familier at forlade dette system – især ikke for at blive slaver for de britiske jernbane- og kunstvandingsprojekter.

Den britiske løsning på dette problem var »hungersnødhjælp«. Briterne oprettede »nødhjælpsarbejde« til at bygge jernbanerne. En hungersnød ville skabe forhold, hvor en inder, stillet over for døden på grund af mangel på mad, ville blive tvunget til at »vælge« at gå til et nødhjælpscenter, ligesom et sultende offer i Afrika i dag vil gøre. Når det først var gjort, mistede personen imidlertid sine kasteforbindelser og -privilegier. Derefter ville han få at vide, at hvis han fortsat ønskede at spise, måtte han arbejde med at bygge jernbaner til gengæld for mad. Den normale ration på disse projekter var under minimumseksistens, ligesom i nazisternes arbejds- og koncentrationslejre. Efterhånden som gårdsdagens sultofre døde af udmattelse og langsom udsultning i jernbane- og kunstvandingsprojekterne, ville dagens nye sultflygtninge komme ind i dette såkaldte hungersnødhjælpssystem. I dag ville

man lettere omskrevet kalde dette system for »fleksibilitet« i arbejdsstyrken.

Med fremkomsten af jernbaner blev det nemmere for handelsmænd at opkøbe mad og andre varer billigt, og i visse tilfælde selv når det var dyrt, og eksportere dem til England – ligesom da briterne lod irerne sulte under kartoffelsyge-hungersnøden i Irland i midten af 1840'erne, samtidig med at man eksporterede deres korn. Under disse forhold ændrede hungersnød- og mangelsituationerne karakter. Mens hungersnød tidligere havde været et regionalt problem, blev fødevarer under denne britiske politik overalt i landet en mangelvare, hvilket ramte de fattigste på en katastrofal måde. Det var disse hungersnødratte fattige, der derefter fortsatte med at levere arbejdskraft til »nødhjælpsarbejdet«.

Åger og mellemmænd

Opbygningen af jernbanerne bidrog også til at udvikle en klasse af indiske pengeudlånere, som blev mellemmænd for briterne. Det gjorde det endog muligt for briterne at kontrollere områder, der ikke var ramt af fejlslagen høst. Sådanne områder blev ramt af stærkt stigende priser på grund af efterspørgslen på deres fødevarer fra andre egne af landet. Pengeudlånerne ville så sælge britiske varer til inderne til oppustede priser og købe deres korn til lavpris. Derefter ville de sælge korn til høje priser, enten på de internationale markeder, eller til de selv samme folk i tider med hungersnød.

Eftersom disse transaktioner hovedsageligt blev udført på kredit, blev store dele af befolkningen gældsslaver til pengeudlånerne, hvis de altså var heldige nok at slippe for at arbejde i nødhjælpsprojekterne. Briterne spillede desuden dette system af gældsslaveri ud imod det traditionelle kastesystem, der aldrig havde måttet slås med sådanne uhyrligheder.

Dette system frembragte en klasse af pengeudlånere, der blev en magtfaktor, som briterne til dels kunne bruge som modvægt til den lokale modstand i Indien mod deres styre.

Det indiske oprør i 1857 blev slået brutalt ned af britiske tropper

Omfanget af hungersnød over hele Indien kan måles på udbredelsen af jernbanesystemet. Der var 461 km jernbaner i Indien i 1857; 2560 km i 1861 og 5400 km i 1865; i 1895 var der 31.290 km og 55.550 km i 1914.

Med udbredelsen af jernbanerne og »nødhjælpen«, der byggede jernbanerne, steg korneksporten hastigt. Eksporten af ris voksede fra 571.500 tons i 1867-68 til 828.000 tons i 1877-78. Hvedeeksporten voksede 22 gange i samme periode, fra 11.960 tons til 254.920 tons. Denne politiks forbryderiske karakter ses tydeligt, eftersom der var omfattende hungersnød i 1876-78. Eksporten af ris nåede op over 1,2 mio. tons, og hvedeeksporten nåede et lignende niveau i 1891-92.

Den værste hungersnød var i 1896-97, som ramte 62,4 mio. mennesker. Dette resulterede ifølge Bhatia bl.a. i folkelig opstand og uro i Bombay imod fortsat eksport af korn, i en tid, hvor folk stod overfor hungersnød. Den indiske regering nægtede imidlertid at ændre sin fødevarepolitik, og holdt stædigt fast ved det synspunkt, at »så længe handelen frit kan følge sin normale kurs, vil det, selv i den værst tænkelige nødsituation, gøre mere skade end gavn at forsøge at gribe ind...«

Lyder dette bekendt? Den første Bush-regering under præsident George H.W. Bush [1988-1992 –red.] bekendtgjorde en ny verdensorden baseret på »frihandel« og en ende på »restriktioner« pga. landes national suverænitet. Efterhånden som fødevarer og andre basale ressourcer i stigende grad kommer under euro-angloamerikanske kartellers kontrol, vil det

meste af verden få det, som Indien havde det under briterne. Bush' nye verdensorden er faktisk ikke ny, og hovedredskabet til at herske i denne nye verdensorden er hungersnød og »nødhjælpsprojekter« til ofrene.

Hvis folk ikke vågner op, vil de en dag opdage, at de har mistet hus og hjem og deres kære lavtlønnede arbejde, og nu må stå i kø til suppekøkkenet – hvor man vil få at vide, at der ikke vanker noget suppe, før man går med i et eller andet arbejdsprojekt. Slavearbejde, hungersnød og statsstøttede narkobaroner, som Det britiske Østindiske Kompagni, vil blive herrefolket i denne nye verdensorden. Det er sket før!

Måske man nu vil betænke sig, når man ser dokumentarfilm om det »strålende britiske herredømme i Indien« på tv. Den britiske politik i Indien var intet mindre end bevidst folkemord. Vi står i dag overfor den samme politik, men denne gang i globalt omfang.

Foto: Det britiske Imperium brugte fødevarekriser, som en del af deres politik

til at tvinge inderne til at arbejde gratis. Her er nogle af ofrene for den britiske politik

Fodnote:

1. Dette skal dog ikke tages som en støtte til kastesystemet, som bør afskaffes.

Læs også: A 'Free Trade' Blight Caused the Irish Famine på:

www.larouchepub.com

